
EDITURA BIFROST

CRINA RĂDUCAN

SUFLET FLĂMÂND

BUCUREȘTI, 2026

Coperta: *Păsărin Dumitru Adrian*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RĂDUCAN, CRINA
Suflet flămând / Crina Răducan. - București : Bifrost, 2026
ISBN 978-630-6514-89-2
821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

Neodihnă / 7
Loialitate / 8
Singurătate / 9
Povață / 10
Maniere / 11
Suflet flămând / 12
Autovătămare / 13
Absurd / 14
Confuzie / 15
Zeitate / 17
Deficit / 18
Întrebare / 19
Schimb / 20
Minciuni / 21
Diavolul / 22
Plin de gol / 24
Coșmar / 25
Blond natural / 26
Gara / 27
Pentru iubirea vieții mele / 29
Atingere / 31
Vânătăi / 33
Inimă topită / 35
Faruri de mașini / 36

Tortură / 37
Urăsc / 38
Papuci de casă / 39
Floare în ghiveci / 40
Necunoştinţă de cauză / 41
Pleoape ruginite / 42
Inima / 43
Fapte bune / 45
Cântec de oameni / 46
Amintiri / 47
Oglinda / 49
Sărut / 50
Ascensiune / 51
Nu pot / 52
Instinct de moarte / 54
Paradis / 56
Nu mă gândesc la tine / 58
Straturi de iubire / 59

Neodihnă

Nu-mi mai e bun patul
Mi-a rămas mare
De când ai plecat
N-am mai dormit demult și mi-e somn
Mă duc să caut altul
Încerc paturile tuturor bărbaților
Dar ce să vezi, sunt mici
N-au loc toate amintirile cu tine
Fantoma ta n-are loc
E prinsă de mine și atârnă pe jos
Așa de greu atârnă că aproape cad din pat
Mă întind pe ciment în fața casei tale
Și tot nu pot să dorm
E rece și prea seamănă cu tine
Sub pământ aș vrea să mă culc
Dar el m-ar strânge în brațe cum o făceai tu
Viermii s-ar plimba pe mine
Iar eu aș crede că sunt mâinile tale
N-ar fi bun nici cerul
Nici raiul
Nici iadul
Toate au ceva din tine
Numai dragostea ar fi bună
Dar vai, nu e nicăieri

Loialitate

Tu poate nu simți timpul în care nu vorbim
Trăiești ca un om normal, te gândești în ce te îmbraci azi
Și ce să-ți mai faci de mâncare
Mergi pe stradă uitându-te după mașini care îți plac
După femei care nu sunt eu
Singura ta grijă e dacă o să câștige Liverpool diseară
Dar eu? Fiecare secundă mușcă din mine până la os
Și-mi folosesc toată puterea
Ca să-mi țin mâinile pe loc și să nu-ți scriu
Trebuie să-mi leg picioarele noaptea
Ca să fiu sigură că n-or să plece după tine când dorm
Mi-e teamă să nu mă trezesc într-o zi fără ochi
Nici ei n-or să mai poată îndura lipsa ta
Și-or să fugă prin oraș de nebuni
Pe străzile unde ne-am plimbat împreună
Toate părțile corpului meu mă vor părăsi
Te vor căuta bezmetice și disperate
Iar eu voi rămâne singură, doar cu inima mea
Nu, ea nu va pleca niciodată de lângă mine
Chiar dacă te dorește mai mult decât toate organele la un loc
Nu, ea e o inima adevărată
Și de aceea nu pleacă, așa cum ai făcut tu

Singurătate

Ce aer delicios e afară
Și n-am cu cine să-l mănânc
Mușc din el ca dintr-o prăjitură scoasă din frigider
Dar singură nu-mi vine să-l mestec
Îl țin pe limbă și în măsele, gândindu-mă la tine
Îl plimb în gură și îmi amintesc
Mâna ta pe piciorul meu
Mâna ta pe gâtul meu
Mâna ta pe brațul meu
Mâna ta pe spatele meu
Mâna ta pe sufletul meu
Mâna ta
Îl scuip și intru în casă

Povață

Ne învață părinții când suntem mici
Să nu mâncăm niciodată cu mâinile murdare
Că o să ne îmbolnăvim și o să ajungem la spital
Eu mereu am avut grijă să mă spăl bine de tot
Nu plecam de acasă fără dezinfectant
Toți îmi spuneau că sunt obsedată de igienă
Până când v-am întâlnit pe voi
Rând pe rând, v-am atins
Mângâindu-vă pe voi, m-am mângâiat pe mine
Erați atât de calzi
Și așa bine semănați cu iubirea
Că n-am mai vrut să mă spăl
De teamă să nu vă uit
Voiam să vă păstrez mirosul în palme
Să mă prefac că e pielea voastră când îmi e dor de voi
Dar m-am trezit într-o dimineață
Și într-adevăr eram bolnavă
Deși nu mâncasem niciodată cu mâinile murdare
Dar mamă, de ce nu m-ai învățat
Că nu trebuie nici să iubesc cu mâinile murdare?

Maniere

Nu e bine să împarți
Părinții ne spun mereu când suntem mici
„Dă-i și lui, că așa e frumos”
Eu am ascultat și
N-am știut că la un moment dat
Trebuie să te și oprești
Ți-am dat ție magazinul de la colț
Acum mănânc pământ pentru că
Nu mai am de unde să cumpăr pâine
Ți-am dat drumul meu spre casă
Așa că trebuie să merg prin pădure
Unde lupii mă pândesc să-mi sfâșie carnea
Și buzele ți le-am dat și acum
Nu mai pot rosti niciun sunet
Limba ce-o vorbeam ți-am dat-o
Și am rămas cu o avalanșă de litere în cap
Care nu mai vor să formeze cuvinte
Ți-am dat pielea mea și am rămas să umblu
Cu carnea și oasele dezgolite
Ți-am dat muzica ce cânta în mine
Iar acum liniștea îmi sparge timpanele

Suflet flămând

Aș mușca din oameni ca un câine maidanez
Care n-a mâncat de zile întregi
Diferența e că eu am mâncat,
Dar stomacul meu fără fund nici nu simte
Ba dimpotrivă, cu fiecare îmbucătură,
Aș vrea să mușc mai tare și mai mult.
Or fi existat singurătăți mai mari
Dar așa poftă de om, niciodată
Sunt un câine, dar nu am la ce suflet să mă reped să-l sfâșii
Pe aici nu trec nici oameni și nici pisici
Doar păsările stau în copac, ciripind vesele
Parcă făcându-mi în ciudă
Că nu le voi putea ajunge niciodată
Nu pot decât să le privesc
În timp ce viața se scurge din mine.
Dar dacă într-o zi aș putea fi salvată, mă întreb
Aș devora tot ce-mi iese în cale,
Sperând să-mi potolesc foamea
Sau aș rămâne cu privirea în copac,
Deși pisicile s-au strâns în jurul meu?

EDITURA BIFROST